

אגרא דכלה

בהתגברו על הק"ל הוציא הא, אך לא לגמרי עד לעתיד ב"ב, והוא עשה הכנה לזה:

ואפשר יש לפרש, התעוררות הבכיה באה מאות הא' אשר נלקח מאת הרוחף וניתוסף לצדיקים, כי בכ"י גימטריא ל"ב סוד הא' (כשתחלק הו' האמצעית לשנים בסוד הרופא לשבורי לב [תהלים קמ"ג]) גימטריא ל"ב, והמ"י. וגם הרשעים יומשך להם הבכי לתיקונם, ולכל אלה עשה יוסף הצדיק הכנה לכל ישראל מה שיומשך להם בדור אחרון. וזהו ויתן (במתנה להם) את קלו (האות שלקח מהק"ל) שבו אשר עמדו לנגדו נתקן) בבכי, שנמשך מזה הבכי להעיר הנוזלים מן לבנון, והוא מתנה טובה לכל ישראל כי כן יהיה באחרית הימים על ידי הכנת יוסף הצדיק, וזה שדרשו כשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא בבכיה, כי הבכיה היה פיוס להם שידעו כי מ"י יצא הדבר להוציא את בלעו הקל וניתוסף הבכיה מתוך שמחה, כך הקב"ה אינו גואל את ישראל אלא בבכיה, הן הדבר:

[עיי' עוד בענין זה בספר אגרא דכלה בראשית רמז קצ"ד.] "בראשית" יצורף תברא שי. השומר בריתו נקרא צדיק [עיי' זוהר ח"א נ"ט ע"ב], ובורא ש"י עולמות שנוחל אותם אחר כך לעולם הבא. וזהו הקב"ה להנחיל מ"ב) עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק, דייקא השומר בריתו נקרא צדיק ענין יוסף הצדיק, ש"י עולמות מדה כנגד מדה שלא נטמא בטומאת קרי מספר ש"י, ויק"ר בקדושה, קרי בקליפה, והמשכילים יבינו. וידוע דצריך השב מעון זה למסור נפשו בכל פעם על דבר כבוד שמו, כי עון זה נעשה בחימום כל רמ"ח איבריו, על כן צריך להסכים בהסכמה עזה למסירתו כל רמ"ח איבריו גופו ונשמתו על דבר כבוד שמו, והש"י יחשבו לפועל ממש כאלו מסר נפשו בפועל. וזהו יקר בעיני י"י המותה לחסידיו (תהלים קט"ז טו), שנתעלה מבחינת קרי לבחינת יקר על ידי מסירת נפשו. ובהעמיק עוד, דידוע דעל ידי עון זה בורא החוטא בעוה"ר גופים ולבושים לקליפות, והצלם הקדוש נפגם, ואחר פטירתו אינו זוכה ללבוש החלוקא דרבנו. הלא ידעת מהצדיק עמוד

הקטעים ב[סוגריים מרובעים] הינו הוספות מרבינו בענין זה, ממקומות אחרים:

במדרש [ב"ר פצ"ג י"ב] ויתן את קלו בבכי. כשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא בבכיה כך הקב"ה אינו גואל את ישראל אלא מתוך בכיה שנאמר בבכיה יבואו ובתחנונים אובלים [ירמיה לא ח], עכ"ל. יש להתבונן מאי בעי בזה ומאי הוקשה, והנראה דהוקשה לו אומר ויתן שהוא לשון מתנה, ולא אמר והרים את קולו, וגם לא ידענו מהו אמר בהרמת קולו, אם נאמר שהוא המאמר אני יוסף, הרי נאמר אחר כך ויאמר יוסף, וגם אמירה הוא בחשאי, וגם יש להתבונן למה נאמר קלו חסר, והנראה דהנה אמרו רז"ל [סוכה נב.] לעתיד לבא כשישחוט הש"י את הס"ם הוא השטן והיצר הרע, צדיקים נדמה להם כהר הללו בוכין והללו בוכין, הללו בוכין איך יכולנו לכבוש הר גדול כזה, והללו בוכין וכו', והנה אותיותיו הם רג' סמ"ל, וכן נכתב בתורה ובנביאים, והא' הוא המחיה בסוד ואתה מחיה את כולם [נחמיה ט ו], וכשיוציא הש"י הא', הנה נשאר ק"ל, הנה הוא הק"ל אשר מן שמיא נפל [דניאל ד כח], (וכן פירשנו קלים היו ורדפינו [איכה ד יט] [היינו גונדא דיליה] מנשרי שמים, מאותן אשר נשרו ונפלו מן השמים), וכשיוציא הש"י את חיותו וישתאר ק"ל, הנה אז יהיה נדמה לצדיקים כהר, ויהיו בוכים איך יכלנו לכבוש הר גדול כזה. והנה יוסף הצדיק הוא הסימן לגאולה האחרונה וירד למצרים, ועמד נגדו הק"ל להחטיאו, וכבש יצרו הר גדול כזה, ובאם היה חוטא ח"ו לא היו יכולין לצאת מצרים ערות הארץ כנודע כי היא הוא יסוד צדיק בקדושה, וערות הארץ מנגד מסט"א, ובאם היה נשמע ח"ו אזי היה מגביר ח"ו וכו' ולא היו יכולין לצאת, הנה הוא היה בחינת יסוד צדיק הראשון בגלות הראשון הכולל ועשה הכנה לצדיקים בדורות האחרונים שיכבשו את ההר הגדול ויוציאו בלעו הוא הנהייו דקיק אות הא', וגם זה עשה יוסף הכנה מזה שתמצא שאמרו השבטים כלנו בני איש אחד נחנו בחסרון הא', ואחר כך בשכללו את יוסף הצדיק עמהם אמרו שנים עשר אנחנו בא', כי יוסף

דבר המערכת

כח הדיבור של היהודי להקב"ה..

ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני.. הצדיקים הקדושים מבארים בפסוק זה המרמז על הצדיקים, כששופכים שיחם לפני הקב"ה, וכך בוודאי על כל יהודי שנעמד לדבר ולבקש מאת ה' על חפציו, וזלה"ק בספר נועם אלימלך: וזהו יגש אליו יהודה רמו להצדיק נקרא בשם יהודה הוא יגש להקדוש ברוך הוא במלחמה דהיינו בגבורה ובתפילה. ויאמר בי אדני דכבר כתבתי מזה דאיתא בגמרא לא היה אדם שקראו להקדוש ברוך הוא אדון עד שבא אברהם וקראו. ולכאורה מה רבותא שקראו אדון. אך הענין הוא דאיתא לא כשאני נכתב אני נקרא וכתב ב"ה ונקרא באדני". והענין הוא דעולם הזה מתנהג על ידי הוי' ברוך הוא ועולם האומרים אל אדון על כל המעשים דהיינו כל המעשים הנעשים בזה העולם הוא על ידי אדני וע"פ חסד אל כל היום... עכלה"ק.

להבין את המשמעות לכל אחד מאתנו, אשר בוודאי אין איש אשר לא מגיע אליו הרגע בו רואה הוא לנכון לדבר, פשוטו כמשמעו לעמוד ולדבר לפני הקב"ה, לדבר אשר על לבבו, כבן המבקש מאביו איזה בקשה, כך כ"א כשצריך לאיזה דבר, ורואה הוא שאינו יכול להגיע לזה לבדו, אין לו את הכוחות ואת האפשרות, ומרים ידיים, ומתבונן במצבו, ומגיע להחלטה, שבכוחות עצמו לא יוכל לזה, רק זקוק הוא לעזרה, זקוק הוא לסייעתא דשמיא, למרות שבוודאי כל אחד מאמין שכל מה שיש לו ואפילו הדברים שנדמה הוא שכן מגיע בכוחות עצמו, הכל הוא בהשגחתו יתברך בלבדו, אבל כשמעיק כבר להאדם איזה דבר, אזי האמונה מתחזקת בו, ואזי פונה הוא אבינו שבשמים ומבקש את בקשתו, והעצה הוא, לא להתבייש, לא לחסוך מילים מהפה, עצם הדבר שאנו מצליחים כבר לפתוח את הלב הסתום בך"ד, ולדבר בלב שכל, ובדיבורים ברורים, שיודעים אנחנו מה אנו מבקשים, ומה אנו מצפים, אזי זה לבד כבר מתנה טובה, וכשהאדם מגיע לרגע בו לבו נפתח, אזי ניצל את הרגעים האלו עד הסוף, לבל יחסוך במילים, אלא לשפוך את כל אשר על לבו להקב"ה וזה כבר לבד חלק מהישועה, שהקב"ה חונן לאדם את המתנה שלבו נפתח בדיבורים

כלפי הקב"ה, אז ידע שהוא עת רצון שהקב"ה מתאוה לדיבוריו, לבקשותיו ולתפלותיו, ואזי בוודאי יענהו הש"י"ת בכל משאלותיו בקשותיו.

ואעתיק כאב ענין זה מספר אגרא דפרקא - אות רלא וזלה"ק: אהבתי כי ישמע ד' את קולי תחנוני [תהלים קט"ז] דרשו רז"ל [פסחים ק"ח ע"ב] אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה אימתי אני אהובה לפניך בזמן שאתה שומע קול תחנוני. הנה עיין במהרש"א וברי"ף מאי הוקשה להם על פי פשוטו. ונ"ל דהנה לפי פשוטו מאי רבותיה דדוד שאמר שהוא אוהב כשהש"י שומע קול תחנוני, כולי עלמא אוהבים ומבקשים שהש"י ישמע לקול תחנונם בכל עת שיתפללו אליו, הלא אפילו המבקש דבר מחבירו רצונו בודאי שישמע לתחנוניו כי בזולת זה לא היה מבקש, ע"כ דרשו חז"ל בהיפך, אימתי אני אהובה לפניך בזמן שאתה שומע וכו' אז אני מבין שאני אהובה לפניך. אבל גם זה אינו מובן כי זה ג"כ דבר ידוע, כיון שהש"י שומע לקוליו בודאי הוא מרוצה לנו כיון שממלא משאלותינו:

ונראה עפ"י מ"ש הרב האלשיך בפסוק תאות לבו נתת לו וארשת שפתיו בל מנעת סלה [תהלים כא], דהנה המלך כשרוצה למלאות משאלות עבדו, עם כל זה לפעמים כשאינו אוהבו כל כך ודבריו עליו למשא, הנה תיכף בבואו אל המלך והמלך מבין מבוקשו, הנה אומר אליו כבר ידוע לי מבוקשך הנה אמלא משאלותיך ואינך צריך להעתיר עלי דברך, משא"כ האיש אשר המלך חפץ ביקרו ואוהבו אהב שלימה והמלך מתענג מדבריו הנעימים כי ערבים עליו דברי דודים, הנה בבואו אל המלך הגם שהמלך מבין מה בלבו, וגומר תיכף בדעתו למלאות בקשתו, עכ"ז אינו מבטיחו המלך על ככה רק ממתין עד עת בא דברו כי דבריו המה למלך חמד שעשועים, וזהו שהקב"ה מתאוה לתפלת הצדיקים כאלו, וז"ש דוד תאות לבו נתת לו (כבר בעוד הדבר בלבו כבר נתת לו, כי כביכול גמרת בדעתך ליתן, עכ"ז) וארש"ת שפתיו בל מנעת סלה הן. וכן פירש הפסוק [ישעי' סה כד] והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים (כי לא ידעו שכבר ענה השם, עכ"ז) ואני אשמע, וכן פירש הפסוק [תהלים ד ב] בצר הרחבת לי (היינו כשיש ח"ו איזה דבר מיצר הרחבת לי

